

VRBICE

OBECNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu vybíráme

- slovo starosty
- oprava vrbeckého kostela
- vrbecký hájek
- když prší
- školní okénko
- letošní výlet MŠ
- FK Vrbice
- společenská kronika

Má dědinko!

*Vrbecká dědinko,
pyšně se rozhlížíš do dálky.
Do polí, vesniček, jež jako z perel
korálky,
jsou navlečené na šňůrce bílých cest.*

*V dálce vidíš památný Hradištěk,
tam pod Pálavou, vodní hladinu.
Jak na dlani máš tuto krajinu,
převázanou modrou stuhou řek.*

*Vrbecká dědinko,
jsi jak děvčica ve svátečním kroji.
Když na hody se pod máju nastrojí,
na hlavě věnec z drobných růžiček.*

*Nad tvými střechami se v podvečer
nese melodie, veselá i tesklivá.
Cimbálu, houslí hlas, pomalu doznívá
jak v slunci bledne ranní červánek.*

Má dědinko!

Marie Kachyňová k 5. výr. „Vrbecké dědiny“.

Vydává obecní úřad ve Vrbici
ČERVEN 2010

Volby do poslanecké sněmovny

Výsledky hlasování ve volbách do POSLANECKÉ SNĚMOVNY Parlamentu České republiky ve Vrbici, které se konaly ve dnech 28. a 29. května 2010:

Počet osob, zapsaných do výpisu ze stálého a zvláštního seznamu voličů cekem	910
Počet voličů, kterým byly vydány úřední obálky	550
Počet odevzdaných úředních obálek	550
Počet platných hlasů ve volebním okrsku celkem	545

Výsledky hlasování pro politické strany, politická hnutí a koalice:

OBČANÉ.CZ	Počet hlasů: 1
Věci veřejné	Počet hlasů: 74
Konzervativní strana	Počet hlasů: 1
Komunistická strana Čech a Moravy	Počet hlasů: 42
Česká strana sociálně demokratická	Počet hlasů: 117
Moravané	Počet hlasů: 10
Strana Práv Občanů ZEMANOVCÍ	Počet hlasů: 20
STOP	Počet hlasů: 1
TOP 09	Počet hlasů: 99
Křesťan. a demokrat. unie – Českosl. strana lidová	Počet hlasů: 51
Strana zelených	Počet hlasů: 10
Suverenita – blok J. Bobošíkové, str. zdravého rozumu	Počet hlasů: 22
Česká pirátská strana	Počet hlasů: 1
Dělnická strana sociální spravedlnosti	Počet hlasů: 2
Občanská demokratická strana	Počet hlasů: 94

SLOVO STAROSTY**Vážení spoluobčané,**

dlouhá zima a nepříliš příznivé jarní měsíce nás neustále sužují. Několik let jsme se v mateřské škole potýkali s problémy s odpady a odvodem dešťové vody. Celá tato konstrukce vedla napříč celou stavbou a při přívalových vodách budovu mateřské školy ohrožovala. Proto jsme se rozhodli celou kanalizační síť zrekonstruovat. Rekonstrukce se stávala z výměny potrubního řadu. Původní litinové potrubí je nahrazeno plastovým potrubím a zároveň je odvedeno z budovy přímo do dešťového kanalizačního řadu.

Pokud bychom hned v jarních měsících tento krok neučinili, určitě při takovém množství srážek by to nebylo jednoduché. V mateřské škole máme dokončovat výměnu oken 14 ks a 4 ks dveří. Na opravu MŠ jsme požádali o dotaci z Jihomoravského kraje – obnova venkova. Byla nám přidělena dotace ve výši 190.000,- Kč na opravu kanalizace a výměnu oken a dveří. Celá tato oprava bude v hodnotě cca 400.000,- Kč.

V minulém čísle Obecního

zpravodaje jsem Vás informoval o výstavbě nového sběrného dvora. Dnes již můžu říct, že dvůr je plně funkční a můžeme se s ním právem chlubit, protože jak po stránce praktické, tak po stránce estetické je nejhezčí. Toto sběrné středisko již odpovídá evropské normě. Nyní bude záležet pouze na nás všech, jak rychle se naučíme veškeré komodity třídít a pomoci získávat peníze zpět do obecní pokladny.

Tak jako celé naší republiky se také naší obce nemalou mírou dotkla finanční krize. Rozpočet na rok 2010 činí zhruba 9 mil. Kč. Proti minulému roku je to méně a není vůbec jednoduché s takovým rozpočtem hospodařit. Při sestavování rozpočtu se nejprve musí brát ohled na nutné výdaje, jako např. splácení úvěru, činnost obce - údržba zeleně, veřejné osvětlení, sběr a svoz komunálního odpadu, dotace MŠ a ZŠ, poplatek za žáka do ZŠ Obce Kobyly. Nemalou částku v rozpočtu činí příspěvky pro dobrovolná sdružení. Po všech těchto výdajích zůstává v rozpočtu částka, kterou můžeme použít na činnosti spojené s dotacemi. Každoročně žádáme o dotace na výstavbu, kulturu, památky. Při přípravě žádosti se musíme snažit získat takové dotace, které jsou bez spolufi-

nancování nebo s co nejmenším procentem financí z rozpočtu Obce Vrbičice. Doufejme, že nové vedení našeho státu bude dobře spravovat finance a bude zbývat více financí pro obce.

Na konci letošního roku doplatíme poslední splátku a tak se po 18 letech stane Obec Vrbičice nezádluženou obcí. Nejtěžší doba nastala, kdy jsme spláceli dluh a peníze, které jsme měli našetřené na opravy vozovek, nám krachem Union banky padli na cca 2 mil. Kč. Na provozním účtu obce jsme v té době měli 237,-- Kč. Samozřejmě, že obce naší velikosti bez úvěrů nikdy nedosáhnou na dotace většího typu. Před takovým rozhodnutím stojí také naše obec, protože v blízké budoucnosti nás čeká výstavba čistírny odpadních vod. Tato stavba stojí rádo- vě cca 40 mil. Kč.

V současné době probíhá konkurzní řízení na ředitelku Mateřské školy Vrbičice. Stávající ředitelka, paní Bařinová oznámila na veřejném zasedání obecního zastupitelstva dne 29.10.2009 vzdání se místa ředitelky k 31.7.2010. Na místo ředitelky se do konkurzního řízení přihlásil pouze jeden uchazeč.

*Bařina Vlastimil
starosta obce*

S B Ě R N Ý D V Ů R

Obec Vrbičice oznamuje, že od čtvrtka 6. května 2010 bude otevřen nový sběrný dvůr u Studýnek. Roztříděný odpad můžete na sběrný dvůr dopravit ve stanovené otevírací době.

Otevírací doba:

úterý
13.00 – 17.00 hodin
čtvrtek
13.00 – 17.00 hodin
lichá sobota
7.00 – 10.00 hodin

1	Vrátnice s váhou	17	Chladničky
2	Sklo bílé	18	Mechanizační prostředky
3	Sklo barevné	19	SKLAD NO – vyjeté oleje,
4	PET láhve		fotokemikálie, ředidla,
5	Papír		zbytky barev, akumulátory,
6	Textil		znečištěné obaly, nádoby od
7	Kovy		sprejů, zářivky, léky, baterie,
8	Barevné kovy		galvanické články,
9	Beton		znečištěný textil – sorbent.
10	Cihly		
11	Keramika		
12	Směsný stavební odpad		
13	Dřevo		
14	Pneumatiky		
15	Velkoobjemový domovní odpad		
16	Televizory		

Báseň o krajíci chleba

Už o mnohém psali básníci
o lásce, přírodě, lidské nenávisti,
napsali o hvězdách, vesmíru,
básnili o květech jasmínu.

O růžích kvetoucích
i těch, co odkvetly,
o tom všem lidé už v básních
se dočetli.
O tom všem psali už básníci...

Však nikdo z nich o chleba krajíci.
O čerstvém krajíčku Božího daru,
potravě všech lidských tvorů,
hroudou i domovem vonící.

Ten bochník chleba voňavý!
Když leží na na stole, na ubruse
bílém,
vedle něho nůž a slánka soli
a mléka čerstvého džbánček
kamenný.

„Mami, ukrojte mně prosím aspoň
skývu.“
Maminka chlebiček třemi křížky
žehná,
krajíček ukrojí, ze slánky posolí,
s úsměvem na tváři krajíc chleba
podá.

Jako mandle chutná, jenom se
rozplývá!
Maminčin slyším hlas,
dodnes, pořád znova:
„Važte si chlebička!“, byla její
slova.

„Vždy jej přezehnejte třikrát
křížem svatým,
nikdy nezávidíte pochoutky
bohatým!
„Ať vám celý život na stole chléb
voní.“

To jsou slova mámy, jež mi zbyla
po ní...

Kachyňová Marie 2006

DO P I S S T A R O S T Ů M

Vážená paní starostko, vážený pane starosto,

obracím se na Vás s prosbou o uveřejnění níže uvedeného textu v místním tisku (obecní, městské zpravodaje).

Vážení občané,

sociální služby mají pomáhat všem lidem, kterým zdravotní postižení, nebo jiné omezení, dočasně nebo trvale brání žít běžným životem. Většina lidí neví, že sociálních služeb existuje velmi široká nabídka, že jsou určeny nejen lidem s handicapem, ale také jejich rodinám, nebo že některé služby jsou uživatelům poskytovány bezplatně, na jiné je třeba přispívat. Na sociální služby by měl mít názor každý z nás – tedy nejen ten, kdo je již využívá a potřebuje, ale i ten, kdo je zatím neměl potřebu vyhledávat. Proč je to tak? Protože každý se může (i nečekaně a náhle) dostat do situace, kdy bude na čas nebo trvale potřebovat pomoc on sám, nebo někdo z jeho blízkých. Právě proto teď máte možnost získat informace o sociálních službách, které jsou v našem regionu dostupné a vyjádřit se k tomu, jaká forma pomoci vám chybí. Aby sociální služby mohly dobře fungovat pro vás i pro vaše blízké, potřebujeme znát vaše názory.

Již od roku 2007 probíhá na hustopečsku projekt „komunitní plánování sociálních služeb“ (dále jen KPSS), který vám má umožnit dozvědět se co nejvíce informací o různých formách sociálních služeb a také vyjádřit názor na to, jaké sociální služby byste vy a vaši blízcí uvítali. Součástí uvedeného projektu je i průzkum názorů osob, které mají s využíváním sociálních služeb zkušenosti. Cenný je pro nás i pohled lidí, kteří sociální služby dosud nevyužívají, ale mají o nich nějakou představu.

Průzkum názorů bude probíhat v následujících měsících roku 2010 v celém Mikroregionu Hustopečsko. V rámci průzkumu vás mohou oslovit pověřené pracovníci firmy AUGUR Consulting (tzv. tazatelé), kteří výzkum povedou, a požádat vás o zodpovězení několika otázek nebo o vyplnění jednoduchého dotazníku. Tazatelé jsou povinni prokázat se vám pověřením, vystaveným sociálním odborem města Hustopeče. Při zodpovídání dotazů není třeba uvádět vaše jméno – informace poskytnete anonymně.

Prosíme Vás touto cestou o součinnost. Vaše názory a zkušenosti jsou pro nás nenahraditelné, protože tvoří základ pro budoucí podobu sociálních služeb v našem regionu. Jedním z výsledků předchozí fáze komunitního plánování sociálních služeb z posledních let je například příslib, že v brzké době v Hustopečích vznikne nový domov pro seniory, který v našem regionu nyní tak citelně chybí. Více informací o sociálních službách i o procesu KPSS najdete například na webových stránkách www.hustopece-city.cz

Bc. Tomáš Laz, DiS.
Koordinátor KPSS, MÚ Hustopeče

PRŠÍ A PRŠÍ A PRŠÍ.....

(chtělo by se to říci jinak – jak ve filmu „Na samotě u lesa“).

Právě končí měsíc květen – měsíc, ve kterém má být krásné počasí, všechno kolem má kvést a vonět. Jenže letos celý květen prapršel. Pršelo, jen se lilo, takže lidové pranostiky se vlastně naplnily:

- Květen má být chladný a vlhký, ne však studený a suchý.
- V máji nemá oschnout pastýřovi hůl.
- Májová kapka za dukát – májová bouřička, poroste travička.
- Květnová rosa činí zelený luh a háj.
- Chladný a vlhký máj, v stodole ráj.

Ale čeho je moc, toho je příliš.

Letošní květnové deště přinesly spousty vody. Za květen napršelo tolik vody, jako jindy za celého čtvrt roku. Lidé kolem řek a potoků, které se při prudkých deštích rozvodnily, přinesla voda povodně a záplavy. Půda už vodu nevsakovala a tak se rozlévala mimo koryta toků.

Nás sice povodně neohrožily, ale vody bylo a stále ještě je hodně. Někteří ji máme ve sklepích pod rodinnými domky, ale voda také prosákla do vinných sklepů. S úrodou na polích to taky letos nevypadá moc dobře. Pole jsou přemokřená, rostliny uhnívají – však to sami víte.

Proč letos tak moc pršelo? Někteří odborníci přes počasí tvrdí, že je to následek výbuchu islandské sopky, tak jako to bylo v roce 1783 (také vybuchla sopka na Islandu). Tento výbuch spustil jednu z největších katastrof. Kvůli prudkému ochlazení následovalo několik let neúrody. Výbuch měl podle vědců vliv na záplavy v Praze v roce 1784. No kdo ví !!!

Z té spousty rozlité vody se dá očekávat spousta komárů, kteří si na nás jak se patří smlsnou. Snad už bude lépe a počasí se umoudří, ale snad nebude platit, že „Po mokřem květnu přichází suchý červen“, abychom si zase nenařikali, že neprší.

B.B.

Když prší...

Mám ráda déšť. Když člověk večer vleze pod „duchnu“, kapky tichounce bubnují na sklo, monotónní melodie je jako ukolébavka.

Po dešti všecko ožije! Déšť smyje prach a snad během jednoho dne se všecko zazelená a povyroste. Jako děti, jsme hned jak vylezlo sluníčko z mraků, zahradili na ulici kdejaký strůček vody, stavěli přehrádky a mlýnky a dělali rybníčky. Nedbali jsme ani na to, že „járkem“ tekly i splašky ze dvorů a chlévů a po kolena jsme se brodili ve vodě. Májový deštík míval navíc ještě blahodárný účinek – rostlo se prý po něm. A tak jsme se kapkám vody nastavovali, běhali s křikem pod plačící oblohou, zvedali ruce k nebi, jako bychom chtěli, aby nás povytáhlo nahoru.

Bývaly ale také bouřky! Vzpomínám, jak jsme byli o žních na „rolí“ v „Dlůhých“. Nakládali jsme na vůz snopy obilí a od Kobylí se začaly „vyguloovat“ černé bouřkové mraky. Temně zahřmělo, po chvíli nebe prořal blesk. V minutě se zvedl vítr a nesl po cestě oblaka prachu. Tatínek honem utáhl provazem snopy na voze a hospodář, co nám obilí odvážel, práskl do koní a obrátil

k Vrbici. Na cestě už bylo plno vozů a hnaly se do kopce „vývozem“. Všichni se křížovali při pohledu na hořící oblohu. Jeden blesk tam stíhal druhý! Cesta z „Dlůhých“ i ostatních „rolí“ k Vrbici, vede do prudkého kopce a nedej Bože, aby vpůli něho začalo pršet! Mohlo by dojít i k neštěstí, že by vůz nevyjel a koně se splašily. Plašily se i tak při každém zahřmění, vzpínaly se a proti bleskům odmítaly jet. Konečně vyjel vůz na pevnou zem do „Zahrad“. Ještě ale nebylo vyhráno! Z nebe začaly padat kapky jako hrachy, nejprve pomalu, ale pak se strhl liják, bičoval nás všechny, že do chvilky jsme byli promočení od hlavy k patě. Vůz dokodrcal na Stráž, honem na něj hodili plachtu, aby obilí úplně nepromoklo. Hospodář vypřáhl koně a v pomalu ustávajícím dešti jel s nimi do maštale. Obilí se potom muselo nechat uschnout, než se mohlo vymlátit v mlátičce.

Vprostřed léta ale uměly překvapit i kroupy a to potom obilíčko bylo vymláčené už na poli. Sedláci měli ušetřenou práci, ale zase neměli chlebiček! Bohudík Vrbici nikdy nepostihla katastrofa v podobě povodní. Je na kopci, proto tomuto nebezpečí nebyla vystavena.

Sílu vodního živlu jsem na vlastní kůži

poznala před dvěma lety, kdy přívalový déšť zaplavil zahrady i sklepy domů mého současného domova, Velkých Bílovic. Mírné bubnování kapek na sklo se změnilo v ohlušující rachot a nekonečné proudy vody se lily z otevřené oblohy. Přes ulice a zahrady se valila kalná řeka, která nedbala žádných zábran a okny a podjezdy si našla cestu do sklepů pod domem. Na ten zlověstný zvuk hučící vody nikdy nezapomenu!

...Mám moc ráda déšť. Ten blahodárný, přinášející vláhu, jež nalévá obilné klasy i hrozny vína, který smyje prach i špínu a ožíví rostliny jasnou zelení.

Příroda má však sílu nejen pomáhat, ale i ničit a člověk si její moc uvědomuje zvláště teď, v době, kdy ráda ukazuje lidem i svou druhou tvář. Letní bouřky už nejsou jen v létě, májový deštík se změnil na mnohdy krutou realitu: voda zaplavuje lidem nejen jejich pole, ale i domy, kroupy ničí teprve se zakládající úrodu. Snad nám tím chce příroda naznačit, že i my jsme její živou součástí a vyzývá nás, abychom s ní žili v souladu a míru. Abychom se naučili ji nejen využívat, ale i chránit. K oboustrannému prospěchu.

Marie Kachyňová, květen 2010

Babička slavila 100 let

26. září 2009 jsme se sešli, celá naše rozvětvená rodina, v restauraci Formanka v Hustopečích, abychom oslavili 100 let naší babičky Terezie Martincové rozené Hubáčkové.

Mezi spoustou gratulantů, kteří přišli babičce popřát, byli také starosta Vrbice Vlastimil Bařina, starosta města Hustopeče Ing. Luboš Kuchynka a ředitelka OSSZ Břeclav Ing. Zlatuše Máčelová.

Babičku zastihla stovka let ve velmi dobré zdravotní pohodě. Z každým z početných rodinných gratulantů prohodila několik slov a řekla i pár moudrých vět. Jedné ze svých pravnuček popřála, aby se dobře vdala, druhé zase přála pevné zdravíčko.

s dcerou a synem

A jaký má oslavenkyně recept na to, jak se dožít stovky let?

„Tak ten nemám. Kde bych ho prý vzala. To není k nalezení. Já jsem spokojena se svým životem,“ řekla babička.

Oslavenkyně je stále víceméně soběstačná a v dobré kondici. V jídlě není vůbec vybíravá, sní prakticky všechno. Když má chuť, dá si klidně i štampeklu anebo pohárek vína po obědě.

Na televizi se moc nedívá, protože jí už neslouží tak dobře sluch. Zato si ráda něco pěkného přečte. To je její hlavní náplň dne, ale když vidí, že je doma pilno, tak dokonce umyje i nádobí.

A na co nejraději vzpomíná? „Nebylo to vždycky jednoduché. Vždyť už od 4 roků jsem se musela chopit nějaké práce. Ale ráda vzpomínám na svého tatínka, než odešel do války. Jak jsme si spolu hráli.“

Její otec odešel bojovat do 1. světo-

vé války a už se z ní nevrátil a tak vyrůstala sama s maminkou, dvěma sestrami a bratrem. Školu vychodila na Vrbici a jako mladá pracovala v Rakousku Uhersku v městečku Pernithal jako kuchařka. Já sama dodnes vzpomínám, jak nám babička vyprávěla o tom, že sloužila za mlada v Rakousku.

Do roku 1958 soukromě hospodařila a pak vstoupila do zemědělského družstva, jak tehdejší doba vyžadovala. Pracovala v rostlinné výrobě a později také v živočišné až do svých 61 let. Vychovala dvě děti společně s manželem Antonínem, ale od roku 1970 ovdověla a zůstala sama. Dnes má babička 5 vnoučat a 10 pravnoučat (5 pravnuček a 5 pravnuků). Do

roku 1998 žila na Vrbici u syna Víta Martince a teď bydlí u dcery Věry Sůkalové v Hustopečích.

Renata Horáková - vnučka

MAMINCE

Když se do dětství ohlédnu,
jako bych do tváře matky hleděla.
Bez ní by vzpomínka na domov
snad ani vzpomínkou nebyla.

Vidím ji u plotny, u stolu v duchu stát.
V kamnech oheň praská, z plotny jídlo voní.
Byla nám jistotou, život měl pevný řád
a my, děti její, všim jsme byly pro ni.

„Mami, řekněte mi a kdypak vy spíte?
Večer zažíváte a v noci žehlíte.
Ráno za svítání už jste v pilné práci,
dřív než začnou zpívat nejranější ptáci.“

Jako to sluníčko jste nás provázela
od božího rána vždy až do večera.
Ach maminko naše, jak se to mohlo stát,
že náš život ztratil najednou pevný řád?

Chtěli jsme vám říci hezká slova díky,
než jsme se nadáli, není je říct komu:
Že jsme se vraceli vždycky rádi domů.
Že na vás budem mít nejhezčí vzpomínku.

Marie Kachyňová, 17.září 2006,
(mamince k nedožitým 80 narozeninám)

JAK JSME ZPÍVALI A RECITOVALI...

V dubnu už tradičně probíhá na naší škole pěvecká a recitační soutěž. I v tomto školním roce tomu nebylo jinak a 21. dubna se soutěžící konečně dočkali a mohli svým spolužákům a také všem paní učitelkám zarecitovat svou báseň či zazpívat píseň. A že bylo co poslouchat! Výkony některých účinkujících nás tak dojaly, že jsme

se neubránily slzám. V pěvecké soutěži se na prvním místě umístila děvčata ze 4. a 5. třídy, Michaela Hanzlíková, Michaela Kubíková a Simona Herůfková. Recitační soutěž byla rozdělena na kategorie 1.- 3. třída, ve které se na prvním místě umístila Celestýna Sedláčková, na druhém místě Vendula Zapletalová, třetí místo obsadila

dvojice třetřáků Radek Kratochvíl a Honza Zálešák. V kategorii 4. – 5. třída první místo získala Miroslava Ludvová, druhé místo Alois Mudrák a třetí místo Leona Svrčková a Michaela Hanzlíková. Všichni účinkující obdrželi za svůj výkon diplom, dárek a sladkou odměnu.

Daniela Otáhalová – vyučující ZŠ

vítězové recitace
starší kategorie

vítězové recitace
mladší kategorie

nejlepší zpěvačky

Literární tvorba žáků 3. ročníku

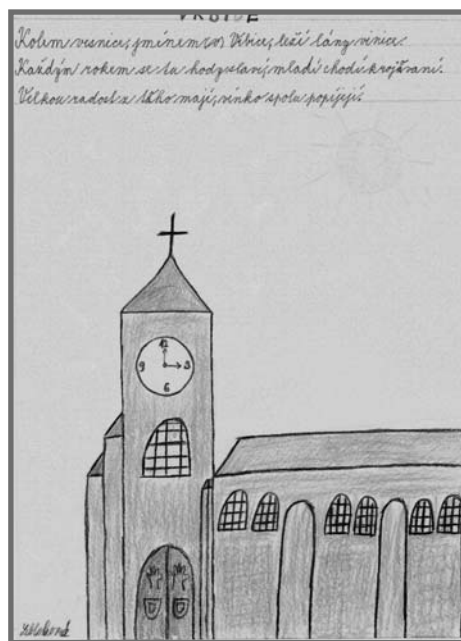
Ta naše Vrbice
je pěkná vesnice.
Na kopečku kostelíček,
má pár pěkných věžiček.
Škola i školka tu je,
spoustu dětí se v nich raduje.
Na Vrbici je veselo,
kež by to tak zůstalo.

Adéla Kolářová

Vrbice je krásná ves,
hrozny rostou o sto šest.
Pak se z hroznů víno pije
a ve sklepě veselo je.

Alois Bahniček

Kolem vesnice, jménem Vrbice, leží lány vinice.
Každým rokem se tu hody slaví, mladí chodí krojovaní.
Velkou radost z toho mají, vínko spolu popijejí.
Natálie Leblochová

Naše Vrbice

Myslíte si,
že Vrbice je krásná vesnice?
Když tam zajedete,
uvidíte skoro samé vinice.
Pracovní lidé tu jsou,
o své domy s láskou "pečoujou".
A z okolních vesniček,
je nejvíce vidět vrbecký
kostelíček.
Chodíme tam v neděli,
potkáváme se s přáteli.
A když dojde chuť na víno,
zajdeme si do sklípku
na sedmičku červeného.

Jan Zálešák
a Jan Veverka

„BAREVNÝ TÝDEN - DEN ZEMĚ“

Den Země (22.4.) je takový svátek naší planety, která umožňuje život lidem, živočichům i rostlinám. Dává nám všechno potřebné k životu. Lidé jsou nejinteligentnější druh, který na této planetě žije, ale někdy to tak nevypadá, protože pomalu ničí všechno krásné a potřebné, co naše planeta nabízí.

Abychom vedli naše žáky k pěknému vztahu k přírodě, věnovali jsme svátku planety Země celý týden.

Každý den jsme diskutovali o některém z ohrožených systémů. Ten charakterizovala příslušná barva našeho oblečení. Proto vznikl název projektu „Barevný týden - Den Země.“

Modrá jako voda, bílá - vzduch, který dýcháme, zelená - rostliny, žlutá - slunce, zdroj energie, tepla a světla, černá - smog, prach, špína, nepořádek. Ve všech prostorách naší školy vznikaly zajímavé práce, ze kterých na první pohled vyplynulo jediné. My daleko víc potřebujeme přírodu než ona nás, a proto bychom ji měli chránit a více se o ni starat.

Pátek byl ve znamení černé barvy. Za doprovodu pana starosty jsme se vydali na exkurzi do nového sběrného dvora. Prohlídka byla velmi zajímavá

a poučná. Byli jsme seznámeni s provozem sběrného dvora a poučeni o tom, jak třídit domovní odpad.

Když jsme s žáky hodnotili náš projektový týden, zazněla tato věta: „Paní učitelko, já si myslím, že kdyby planetě Zemi dali všichni lidé každý den dárek, možná by přestala plakat.“ Asi mnoho lidí si říká, co pomůže, když já budu recyklovat a další ne, vždyť to nemá smysl. A právě proto také odpad asi netřídí. Ve škole vedeme žáky k recyklaci, učíme je, co může způsobit lidská bezohlednost a nezájem.

Barevný projektový týden byl dobrou příležitostí, abychom se zamysleli, jestli by z naší strany nešlo ještě něco udělat pro přírodu na naší Zemi, dokud máme ještě čas.

Věra Tomešková
vyučující ZŠ

Zvířátka pro „EKO ZOO“

U příležitosti oslavy Dne Země jsme si připomněli, kromě jiného, jak je pro naši Zemi důležité třídit odpad. V této souvislosti se žáci naší školy zúčastnili pokusu o český rekord na podporu třídění odpadu. Tento rekord spočíval v tom, že děti ve skupinách vyráběly „ekozvířátka“ právě z odpadového materiálu, jako jsou např. víčka od PET lahví, igelitové tašky a sáčky, nápojové kartony, různé plastové nádoby aj. Práce jim šla pěkně od ruky, výborně se projevila jejich tvořivost a představitivost. Velice se zdařila díla Šestinožý mazlíček, Chameleon Ferda a Krokodýl Croco. Kromě sladké odměny může být dětem

odměnou i to, že jejich díla jsou ke shlédnutí pro širokou veřejnost na webových stránkách www.eko-zoo.com.

Petra Veverková – vyučující ZŠ

Slohové práce dětí

O masožravé květině a masu

V jedné rodině byla holčička jménem Míša. Svoji mamince koupila ke Dni matek masožravou květinu. Babička byla také nakupovat a připravila si maso, že ho udělá v neděli k obědu. Pak šla celá rodina na vycházku se psy. Masožravá kytka a ostatní věci v pokoji oživily. A nejen v pokoji, ale v celém domě.

Maso a květina si spolu začali povídat. Květina řekla, že maso lidé brzy sní a ona bude dlouho zdobit pokoj. Maso tvrdilo, že je moc důležité a také chtělo vědět, čím se živí květinka. Kdyby to však masožravka řekla masu, tak by se hned leklo. Bála se, že s ní nebude kamarádit. Maso vyzvíдалo a slibovalo, že budou dál kamarádi. Kytka slíbila, že mu to řekne, až přijde celá rodina domů. Ale bylo už hodně pozdě a rodinka šla ihned spát.

Druhý den byla neděle a když Míša měla dát dárek mamince, nemohla kytičku v pokoji najít. Babička chtěla uvařit nedělní oběd, ale nemohla najít maso. Pak si všimla, že tam je masožravá kytka a u ní v květináči jsou kousky masa. Babička přinesla kytku Míši a vysvětlila jí, co se stalo. Nakonec se šly naobědvat do restaurace a Míša dala mamince kytičku. Přitom jí řekla, že už ji nemusí krmit, že je přejedená. A tak všichni oslavili Den matek.

V pondělí šla Míša do školy. Do třídy přišla paní učitelka a začala hodina čtení. Všichni její spolužáci se posadili na koberec do kruhu a paní učitelka řekla, že si budou povídat o tom, jak oslavili Den matek. Všichni vyprávěli, jaké dárky dali svým maminkám a poslední byla na řadě Míša. Pěkně od začátku vyprávěla, co se jí na Den matek přihodilo. Pak to psali ještě písemně a Míša dostala jedničku.

Maminka se radovala z dárku a masožravé kytce se u ní velice dařilo.

Napsala Simona Bartáčková 4. ročník

Oživlé věci

Holčička jménem Hana musela v pondělí jít do školy, ale nechtělo se jí chystat věci, takže ji do školy musela nachystat máma. Máma ji samozřejmě nachystala tak, jak to uměla. Na stole zůstal nepořádek, ten už po Haně neuklízela. Hana odešla do školy.

Ve škole dostala jedničku z matematiky z určování převodů. Další hodina byla čtení a opět dostala Hana jedničku. Ale doma, po dobu, kdy byla Hana ve škole a maminka v práci, se začaly dít divné věci.

Věci na stole oživily. Byly tam nůžky, papíry, tužky a vodové barvy. Nůžky ustrihly kus papíru a pak kus papíru barvily vodové barvy. A tužka se najednou ptala: „Co budu dělat já, lakomci?“ „Ty, tužko, bys mohla napsat na obálku věnování.“

Ve škole po hodině čtení následoval anglický jazyk, žáci psali test a Hana zase dostala jedničku. Byl to úspěšný den. Když byl tělocvik, tak Hana dostala další jedničku za rozvečičku. Potom byla půl hodiny vlastivěda a půl přírodověda. Vlastivěda byla sice nudná, ale Hana dostala další jedničku. V přírodovědě psali test a hádejte, co Hana dostala? Samozřejmě jedničku. Pak všechny děti šly domů ze školy a doma Hana našla věnování s krásným výtvozem.

Další den ráno uviděla na stole oživlé věci a zeptala se jich: „To vy jste mi vytvořily to práničko?“ „Jistě,“ řekly sborově.

Ale za půl roku se nůžky ztupily, papíry popsaly, tužky vypsaly a vodové barvy vybarvily. Hana řekla: „Když jste nepoužitelní, tak si vás dám na výstavku i s vašim výtvozem.“ Věci Haně děkovaly, že je nevyhodila.

Věci opět oživily a s Hanou zažily ještě spoustu společných a hezkých chvil.

Napsala Simona Bartáčková 4. ročník

Čau teto,

pišu Ti o tom, jak jsme byli v pátek 9. dubna na školním sportovním turnaji v Kobylí. Hráli jsme my Vrbečáci proti Kobylákům a Brumovčákům, holky kapitána a kluci florbal. Měli jsme se sebou třídního maskota plyšového psa a třásně, abychom mohli fandit. Mě a moje kamarádky do Kobylí vezla mamča, protože náš maskot je opravdu velký. Ostatní spolužáci s paní učitelkou jeli autobusem. Před kobylskou školou na nás čekaly holky šestačky z Vrbiče. Šli jsme do školy. V šatnách jsme se převlíkali do triček, na nichž byl nápis ZŠ Vrbiče, stejně měl i náš maskot. Tělocvična je asi dvakrát větší než ta naše. První zápas hráli Vrbečáci proti Kobylákům, to jsme projeli. Druhý zápas hráli Kobyláci proti Brumovčákům, zase vyhráli Kobyláci. Potom se šlo na svačinu, měli jsme rohlík se sýrem, ale sýr jsem neměla, dala jsem ho Romči. Třetí zápas hráli kluci florbal, zase jsme prohráli. Počtvrté hráli zase kluci s Brumovčákama. Fandili jsme o sto šest, proto taky vyhráli. Turnaj skončil rozdáváním diplomů. Vyfotili jsme se, posbírali jsme si svých pět švestek a šli na autobus. Když jsme dojeli, šli jsme na oběd, měli jsme nádivku s rajskou a všem moc chutnalo. Byl to super den!

Napsala Magda Mikulicová 5. ročník

Netradiční módní přehlídka

Snad každé děvče, slečna, žena či dáma se ráda vkusně obléká a sleduje módní trendy, které právě letí. A tak i my jsme ve školní družině uspořádali módní přehlídku, abychom si obohatili svoje šatníky o nové oblečení. Jestli myslíte, že se škola proměnila v krejčovskou dílnu, tak jste na velkém omylu. Materiálem, ze kterého vznikaly zajímavé modely, byl pro výrobu ošacení hodně netradiční.

Šlo o obyčejné noviny. Místo nití jsme použili izolepu a mohlo se začít s vyráběním. Tři skupinky návrhářů tvořily své modely velmi zajímavě. S úžasným pracovním tempem vznikala kombinéza mimozemšťana, šaty princezen z pohádek tisíce a jedné noci a také jsme oblékali českou miss. Po hodině tvrdé práce každá skupinka představila svůj výtvar a dětská porota mohla vyhlásit vítěze. Ocenění získali všichni soutěžící, vítězství si odnesli návrháři s modelem pro českou miss. Strávili jsme tvořivé odpoledne, plné nápadů a kreativity. Děti si vyzkoušely, že vyrobit oblečení není tak jednoduché, jak se na první pohled zdá. A dost možná, že některý z našich žáků se stane věhlasným módním návrhářem. Ale to všechno ukáže budoucnost.

Věra Tomešková – vyučující ZŠ

MATEMATICKÝ KLOKAN 2010 nejlepší počtáři školy

Kategorie CVRČEK (2. a 3. ročník)

1. Jan Veverka 3. roč. – 54 bodů
2. Iva Janošková 3. roč. – 49 bodů
3. Celestýna Sedláčková 2. roč. – 36 bodů

Kategorie KLOKÁNEK (4. a 5. ročník)

1. Romana Maťáková 5. roč. – 67 bodů
2. Miroslava Ludvová 5. roč. – 62 bodů
3. Simona Herůfková 4. roč. – 60 bodů

Pálení čarodějnic

Po dlouhé době byly na Vrbsici znovu čarodějnice. 30. dubna se v pět hodin sešlo u školy asi 40 malých (i trošku větších) čarodějnic a čarodějů, aby společně podnikli cestu směrem k sólu za kulturním domem. Tam pro ně připravil vrbecký divadelní spolek „Okolo Luže“ spoustu soutěží a nechybělo losování o ceny. Na sladkosti pro všechny děti přispěli divadelníci, Vinařství Sedláček a Autodoprava Bukovský. Všem sponzorům a organizátorům patří poděkování.

R. Horáková

MÁME 1. MÍSTO V PLAVECKÉ ŠTAFETĚ ŠKOL

V úterý 22. května se vybraní žáci účastnili plaveckých závodů, které každoročně pořádá Plavecká škola v Hustopečích. Letos naši školu reprezentovali Simona Herůfková, Adriana Pazderová, Adam Bařina a Jan Zálešák.

Ve dvou plaveckých disciplínách měřilo síly 70 dětí z různých škol okresů Břeclav, Brno-venkov a Znojmo. V závodě jednotlivců (25m libovolným způsobem) se velice dobře umístila zejména naše děvčata. Simona Herůfková na 6. místě a Adriana Pazderová na 9. místě z celkového počtu 33 dívek. Jan Zálešák na 19. místě a Adam Bařina na 23. místě z celkového počtu 37 chlapců.

V oddechovém čase byly pro děti připraveny zábavné hry a soutěže ve vodě, při kterých se všichni dostatečně vyřádili a uvolnili před závěrečnou disciplínou. Tou byla štafeta družstev.

Naši plavci byli především úžasný tým. Navzájem se povzbuzovali a neztráceli humor, přestože nervozita byla opravdu veliká. Společnými silami „zaplavali“ nejlepší čas, a tak se dostali do finále, ve kterém bojovali se třemi nejlepšími družstvy o umístění. Že jsou výborní plavci si potvrdili, když si v tomto finále svůj nejlepší čas obhájili a získali tak vytoužené a zasloužené 1. místo. Se šťastnými úsměvy převzali od pořadatele diplom, zlatou medaili a putovní pohár.

Svým úspěchem se mohou právem pyšnit.

Petra Veverková - vyučující ZŠ

PODĚKOVÁNÍ

„Všechno co potřebuji znát o tom, jak žít, co dělat a jak vůbec být, jsem se naučil v mateřské škole“. Citát R. Fulghuma je oblíbeným citátem naší paní ředitelky Bohumily Bařinové.

V roce 1969 po ukončení Střední pedagogické školy v Boskovicích nastoupila do Mateřské školy ve Vrbsici – tehdy ještě stará budova. Ač se to zdá neuvěřitelné, 22 let působila jako učitelka a od roku 1991 vykonává funkci ředitelky.

Řadu let působila ve Sboru pro občanské záležitosti, později kulturní komisi, sestavovala programy a sama také účinkovala při vítání občánků. Připravuje děti po celé roky na folklórní vystoupení – přehlídky v Hustopečích, Krumvíři, Břeclavě. Ráda zpívá, ke zpěvu vede i děti. Pod jejím vedením dosahují úspěchů při různých pěveckých soutěžích, např. O malovanou pantličku, která se konala nejdříve v Čejkovicích nyní v Kobyli. Mohli jste ji spolu s dětmi slyšet v rozhlasovém vysílání Moravská rodina. Byla u zrodu mnoha akcí, které přispěly k zviditelnění mateřské školy. Ať to bylo rozloučení s předškoláky, prezentace dětí na setkání důchodců, besídka, tvořeníčka s rodiči, zpívání u vánočního stromu.

Paní ředitelka po ukončení letošního školního roku odchází do důchodu. Je to tak, léta člověk nezastaví, i když na ně nevypadá. My bychom jí tímto chtěli poděkovat za všechny pracovnice mateřské školy, ale i za děti a popřát hodně zdraví do dalších let. Doufáme, že své tvůrčí nápady a zkušenosti bude uplatňovat v oblasti folklóru. Poděkování patří i za pěkné zorganizování oslavy 50 let Mateřské školy Vrbsice. Kdy sezvala všechny zaměstnankyně, připravila zajímavou brožurku o historii i současnosti mateřské školy.

Tak do dalších let všechno nejlepší paní ředitelko.

Zaměstnankyně MŠ

Náš letošní výlet

aneb

„Na Veveří devět věží, kdo nevěří, ať tam běží...“

... A tak jsme tam taky „běželi“, vlastně jeli autobusem.

Ale pěkně po pořádku.

Někdy ke konci března přišla e-mailem nabídka od agentury Klídeček z Brna na program „Pětihlavý drak“ na hradě Veveří. A protože po řadě výletů do ZOO v Hodoníně a loňské návštěvě zámku v Milovicích, kde nás provázela skutečná „princezna“ a moc se nám to líbilo, jsme se rozhodly, že letos zkusíme hrad a dětem tak připravíme zase něco jiného.

Nabídka se nám líbila-nabízela soutěže a činnosti pro děti a tak nás to celkem oslovilo.

Přihlásili jsme se. Nejdříve došlo ze strany agentury k chybě v zaregistrování naší objednávky – už to nás mohlo varovat, později jsme se pak přece jen domluvili na termínu 5. května a tak jsme se všichni moc těšili na nevsední zážitky.

Skutečnost však „předčila“ očekávání.

Vše začalo už cestou, protože pan řidič neznal vůbec cíl, ani cestu k němu. A tak volil trasu přes střed Brna, které jak se dalo čekat, bylo ucpané auty. Takže jsme se samozřejmě dost zdrželi a na parkoviště, z něhož nás čekala ještě dost dlouhá cesta do kopce (přijeli jsme totiž z druhé strany), jsme přijeli v době, kdy už pro nás měl program začít.

Po doptání v pokladně hradu jsme byli odesláni do další části hradu, protože uvedený program se samotného hradu vůbec netýkal. Agentura měla pronajaté horní nádvoří. A protože před tím hodně pršelo (jako celý květen), takže tam bylo všude mokro a plno bláta, ale hlavně, že ten den nepršelo.

Protože nás bylo hodně, byli jsme rozděleni na dvě skupiny. Zatímco jedna skupina svačila, my jsme se dali do soutěžení a plnění úkolů-uspávání pěti hlav drakovi. Na každém stanovišti měly děti předvést nějaké znalosti a dovednosti a byla uspána jedna hlava.

Účinkující z agentury Klídeček všechno brali opravdu v klídečku – dali si odpovídající název. Zdálo se nám totiž, že s dětmi moc zkušeností nemají. Vědomostní soutěže dětem pořádně nevysvětlili, mluvili dost nesrozumitelně a neuměli je zaujmout, jejich převleků se malé děti bály, takže jsme je musely nosit.

Ale to, co nás čekalo při vysvobození princezny, předčilo všechno očekávání.

Princezna se ukrývala za záclonou jedné z devíti věží hradu Veveří. Abychom se k ní dostali, museli jsme vystoupat do další z věží po starých, strmých, dřevěných a točitých schodech a úzkou nášlapnou plochou. Dovedete si představit jak 20 dětí zdolává takové schody?

Ale bylo ještě hůř! K princezně jsme se měli dostat po cimbuří s předat jí prstýnek který děti vylovily z jakési urny a tím ji vysvobodit. Cimbuří bylo široké asi 80 centimetrů. Na jedné straně byla kamenná hradba a na druhé zábradlí ze dvou dřevěných latí, jedna ve výšce třicet centimetrů od okraje chodníčku v poměrně velké výšce, druhá o kousek výš. Hrůza!!! A strach neměly jen děti, ale zejména bezpečnosti znalé a dbalé pracovnice mateřské školy. Takže cimbuří jsme zdolávali přitisknutí zády ke zdi a dospělí bránili roztaženými pažemi, aby děti nešly ke kraji. Po „vysvobození“ princezny nás však čekala cesta zpět po cimbuří, a to nejhorší- po tom samém schodišti cesta dolů. Takže jedna paní učitelka stála s vystrašenými dětmi nahoře ve věži, druhá sváděla po dvou děti za ruce dolů.

Princezna nám dala plánek hradu a na něm byl zakreslený poklad v hlavní části hradu. Ten jsme také úspěšně našli a byli jsme rádi, že všechno dobře dopadlo.

Ještě jsme se podívali do další z věží-hlídkové, ale když nám nabízeli prohlídku hladomorny ve sklepení hradu, tak to už jsme odmítly. Ale některé děti by klidně ještě i tuto návštěvu absolvovaly.

Nakonec jsme zakotvili v bufetu, kde děti utratily všechny „korunky“, které na výlet dostaly a byly spokojené. My dospělí jsme si s chutí dali zaslouženou kávu a vydali se zpátky k autobusu.

Cesta zpátky už proběhla v klidu a tak když jsme se blížili k Vrbi, jsme si mohli klidně zazpívat „Sláva, nazdar výletu...“ a vydechnout si, že to nakonec dobře dopadlo.

Naše profesionální deformace-strach o svěřené děti, si ale ten den pořádně přišla na své.

A nakonec na ten výlet vzpomínáme v dobrém.

Kdo ale tuhle akci agentuře „Klídeček“ povolil a zda někdo kontroloval zajištění bezpečnosti – toť otázka.

A stálo to jedno dítě 99,-- Kč!!! A bylo tam ten den určitě ke 150 dětí, a program trval týden. Ale byznys je byznys. Dnes se není čemu divit. My už se ale pořádně přišť předsvědčíme, co je to za program a agentura Klídeček už nikdy, raději to ZOO!
Bohumila Bařinová

Bilancování

Psalo se datum 19.června 1969 a já jsem ten den úspěšně složila maturitní zkoušku na Pedagogické škole v Boskovicích, kde jsem čtyři roky studovala.

A byla ze mě učitelka mateřské školy.

Po prázdninách, v nichž jsem zastupovala dovolené v Mateřské škole Přibice a v Brumovicích, jsem 1. září nastoupila do školky na Vrbi.

Roky šly a ubíhaly, ba přímo zběsile letěly.

Až je tu konec. 41 roků uteklo jako voda.

Mezi tím se udála spousta věcí. Vdala jsem se, narodily se mi dvě děti, dnes jsem babičkou.

Ale nejen v osobním životě se mi toho hodně změnilo.

Dnes bych se chtěla zmínit o změnách, ohlédnout zpět porovnat, co se změnilo v profesním životě.

V samých začátcích to bylo docela těžké. Pomůcky pro práci s dětmi nebyly žádné, všechno jsme si musely namalovat či vyrobit samy. Dnes chodí nabídek na různé pomůcky pomalu každý den. Některé jsou zdařilé-zejména ty dřevěné (ty jsou ale zase příliš drahé), jiné nestojí za nic. Dodnes ale u nás ve školce najdete ty námi ručně namalované obrázky a jiné pomůcky.

Změny jsou ale samozřejmé a nutné.Mění se celý svět a celá společnost. Kde by se nám v

začátcích zdálo o různých technických vymoženostech, či dnešních moderních hračkách.

Také zařízení školky se výrazně změnilo. Vždyť jsme tehdy musely ještě i samy topit ve velkých násypných kamnech, kolem kterých byla dřevěná ohrádka, aby se děti nespálily!

Jiné ale byly i děti – méně náročné a hlavně za všechno vděčné. Dnešní děti si ničeho neváží a nevědí už co by chtěly. Doma totiž mají spoustu drahých hraček, které ani ve školce nemáme – jako by si rodiče kupovali jejich lásku.

Ale upřímně jsou stejně, jako byly ty děti, ze kterých jsou už dnes dospělí, ba dokonce i babičky a dědečkové. Vždycky řek-

nou pravdu a to co doma slyší. A vůbec se nepřetvařují, chovají se stejně přirozeně.

Ale změnili se rodiče. Ti dřívější měli na své děti daleko méně času než ti dnešní. Vždyť maminky se vracely do práce hned za půl roku, po druhém dítěti ve třech letech. A zaměstnané byly všechny. A vůbec neměly takové možnosti – pleny se vyvařovaly, automatické pračky nebyly a vůbec zařízení domácností bylo úplně jiné. Přesto si čas na děti našly a věnovaly se jim. Když děti ve třech letech přišly do školky byly samostatné a všechno uměly. Maminky totiž více myslely na děti, než na sebe a své potřeby a zábavu!

A taky byly na ně přísnější a vyžadovaly poslušnost. Dnes je té volnosti a „svobody“ v rodinách i celé společnosti až moc. Všichni znají jen svá práva a nároky, ale povinností se vyhýbají a vedou k tomu své děti.

Ale ke změnám dochází v celé společnosti a nic se nedá vrátit. Já vím.

Nám ve školce povinnosti a zodpovědnosti stále přibývá, je to všechno stále náročnější. Takže mi to možná někdo ani nebude věřit, ale já už se docela těším, až se za mnou ty dveře povinností a odpovědnosti zavřou a já si klidně oddechnu.

Protože taková ředitelka je vlastně manažerkou, která řídí malý podnik, ekonomkou, která hlídá rozpočty a plánuje, jak vyrovnat je čerpat a nepřecherpat, zpracovává podklady pro mzdy a účetnictví, je právnickou co vytváří různé směrnice a řády (máme jich 32). Je také personální – vede personální agendu o zaměstnancích, je bezpečákem, protože zodpovídá za bezpečnost dětí i zaměstnanců, je organizá-

torem celého chodu a všech akcí, které škola pořádá. Při tom nese ještě odpovědnost rozhodovací – přijímací řízení, tvorba vlastního vzdělávacího programu a musí se sama vzdělávat, aby měla přehled o všech změnách zákonů a vyhlášek i v odborných otázkách. Hlídá a proplácí faktury, zabezpečuje odvody daní a pojištění atd. To jsem určitě ještě na něco zapoměla.

A co ještě? Odučit si své hodiny u dětí, na které mnohdy ani pomalu nemívá čas. Stačí pár „nutných“ telefonů, několik obchodních zástupců a den je pryč. Když jsem v roce 1991 začala zastávat funkci ředitelky, všechno bylo daleko jednodušší. Školský úřad v Břeclavi nás řídil – zpracovával nám mzdy, platil nás, zadával nám úkoly, které bylo třeba plnit, kontroloval rozpočet a hlavně byly stejné stanovené osnovy. Dnes dostaneme z Krajského úřadu v Brně peníze podle počtu dětí a ty už si musíme pohlídat samy. Nikdo nám nedá navíc ani korunu. Také obecní peníze na provoz školky si musíme pohlídat.

A na to všechno je ředitelka sama. Nemá svého zástupce, který by jí s něčím pomohl. Za všechno zodpovídá. I za to, pokud se něco stane na školní zahradě v době, kdy už jsou tam děti se svými maminkami. Ví, že nemáme obecní hřiště, ale to nebyvalo přece nikdy a maminky přesto nenapadlo, aby tam byly. To opravdu není nikde!

Nakonec bych chtěla poděkovat všem svým spolupracovnícům. Těm bývalým a zejména těm současným za to, že mi to moje „ředitelování“ trpěly, usnadnily mi ho a pomáhaly mi. Pokud jsem snad někdy někomu ukřivdila, hluboce se omlouvám.

A přeji své nástupkyni hodně trpělivosti, hodné děti, vstřícné

rodiče, ale i obecní zastupitele. A mnoho úspěchů v práci pro malé občánky obce Vrbičice.

Bohumila Bařinová,
zatím ještě ředitelka
Mateřské školy Vrbičice

Krmení zvířátek v lese

Úsměv

S úsměvem do práce
a s ním i ven,
jen se podívej,
jak ti rozzářil den.

S úsměvem mluvím
a s ním i mlčím,
na další sekundu
se vždy těším.

S úsměvem jít spát
a s ním i vstávat,
vybral jsem si jednu
ze všech druhů nálad.

S úsměvem smutným
a s ním se i raduji,
svůj optimismus
s radostí vám daruji.

Pavel Buchta ml.

Abeceda

Říká se jí paní abeceda,
není v ní vůbec žádná věda,
obsahuje písmenka od á po zet,
je jich něco asi přes dvacet.

Kdo ví, proč jsou v
tomhle pořadí,
snad to plynulost říkání
usnadní,
začínaje dlouhým písmenkem á,
dále bé, cé, dé, é, ef, gé, há, chá.

Musí se jí naučit každý,
ještěže je to tak snadný,
pokračuje následujícím
tempem,
í, je, ká, el, em, en.

Můžeme si s ní snadno
a lehce hrát,
složit slova a větu
dohromady dát,
další písmenka, které
jsou v oběhu,
ó, pé, qé, er, es, té, ů.

Kdepak, žádná staroslověnština,
protože s ní není taková dřina,
dokončíme ji tedy hned,
dvojité w, ix, ypsilon, zet.

Pavel Buchta ml.

Návštěva u Vajbarů

„Děti čím byste chtěly být?“ začíná rozhovor paní učitelka.

„Já důchodcem“.

„Proč důchodcem?“

„Abych se mohl pořádkem dívat na televizi a nic nedělat“.

Třídou se ozývá smích ostatních dětí.

„To byl vtip, důchodci nemají žádné peníze, já budu učitel, abych měl dva měsíce prázdnin“. Další děti se zapojují do debaty: „Já budu fotograf. Já sestřička. Já budu vozit léky jako tatka.“ Děti se rozpovídají o tom, co dělají jejich rodiče. „Můj tatínek jezdí s kamiónem. Můj dělá bazény...“ Přišla řada na Elišku Vajbarovou: „Můj tatínek má stolařskou dílnu. Vyrábí v ní dveře, okna, nábytek. Jestli chcete můžete se k němu dojet podívat.“ My jsme se tohoto pozvání hned chytili. Máme se stolařstvím Petra Vajbara dobré zkušenosti. Když potřebujeme opravit dvířka od skříněk nebo se rozlomí stůl, Petr nebo jeho bratr ochotně vypomohou. Petr Vajbar nám také před vánočními výrobil dřevěné svícní, které jsme prodávali při rozsvěcování vánočního stromu u kulturního domu.

Po domluvě s Eliščiným tatkou se vydáváme do stolařské dílny. Jsme srdečně uvítáni, v dílně je plno strojů, které slouží k řezání, broušení dřeva. Děti si na ně mohou sáhnout, zatočit pod pečlivým dozorem obou pracovníků Petra i Davida. Po schodech nahore nakoukneme do lakýrny, kde nábytek dostává konečnou podobu. V dílně mají pro děti malé překvapení. Zhotovili každému krájecí prkýnko, které si děti musí samy obrousit. Některým se nejprve nechce, ale jakmile vidí nadšené broušení kamarádů, vrhnou se všichni do díla. Návštěva končí, Eliška nám s maminkou ještě přinese ukázat štěňátka. Na cestu dostáváme bombóny a každý si nese vybroušenou destičku pro maminku.

Za návštěvu děkujeme. Už víme, jak se vyrábí nábytek.

Pedagogický kolektiv MŠ

A-mužstvo mužů:

Podzimní část sezóny 2009-2010 jsme ukončili na desátém místě se ziskem 14 bodů a při skóre 26:27. Zimní příprava probíhala 2x týdně v tělocvičně v Kobylí a ve Vrbičici. Stejně jako v loňském roce, tak i letos hráči absolvovali v únoru pětidenní soustředění v Letohradě. Přestože zimní příprava proběhla dobře a měla být dobrým základem k bezproblémovému zachování soutěže, výsledkově se naběhané kilometry jak v přípravách, tak hlavně v mistrovských zápasech neprojevovaly. Hra jako taková je celkem dobrá, ale doplácíme na neproměňování brankových příležitostí. A jak víme, fotbal se hraje na góly a těch dáváme bohužel málo. V dosavadních 10 kolech muži 4x remizovali, 5x prohráli a pouze v jednom utkání zvítězili. Taková bilance nás odsoudila ke skutečnému boji o záchranu. K definitivní záchraně potřebují muži uhrát v posledních třech zápasech minimálně čtyři body. Pokud budou pokračovat ve výkonu, jaký předvedli ve Velkých Němčicích, tak by se měla záchrana v soutěži III.třídy podařit.

M.Herůfek, 28.5.2010

Sportovní okénko

Dosavadní výsledky mužů v jarní části sezóny 2009-2010:

Vrbice – Kobylí (Kubík J., Zálešák R.)	2:2
V.Pavlovice „B“ – Vrbice (Zálešák R.)	2:1
Velký Dvůr – Vrbice	0:0
Boleradice - Vrbice	0:0
Vrbice - Uherčice (Herzán St.)	1:2
Ivaň - Vrbice (Herzán St.)	2:1
Vrbice - Šitbořice (Kubík J., Herzán St.)	2:1
Pouzďřany - Vrbice (Knápek J.)	3:1
Vrbice - Křepice (Záruba R., Zrůna J., Mikulica D., Zálešák R.)	4:6
Velké Němčice - Vrbice	0:0

Dosavadní výsledky žáků v jarní části sezóny 2009-2010:

Vrbice – Zaječí (Kubík T., Gajdošík M.)	2:6
Vrbice - Boleradice/H.Bojanovice	0:2
Nosislav – Vrbice (Kubík T.)	3:1
Vrbice – Kobouky (Kubík T. 3, Springer P. 2, Gajdošík M., Láska J.)	7:0
Krumvř - Vrbice (Kubík T. 3, Kubík M. 3, Bařina O. 2, Láska J.)	0:9

vydařila a již teď se všichni těší na další ročník. A možná budeme muset trochu změnit pravidla, aby se z vítězství v turnaji radovali i ostatní ....

Florbalový turnaj 2009

Jak již se stává tradicí ke konci roku na Silvestra, uskutečnil se i letos halový florbalový turnaj v Kobylí, jako zpestření zimní fotbalové přípravy. Letos se vyjimečně konal již 30.prosince, neboť hala byla již na Silvestra obsazena. Turnaj odehrála čtyři tradiční družstva a to Herůfkovi (her), Mikulicovi (mik), Horákovi (hor) a Svrčkovi (svr). Ve skupině se hrálo systémem každý s každým, finále odehrála v tabulce první dvě mužstva, o třetí místo hrála zbylá dvě mužstva.

Již před turnajem byla dána pravidla, ale jak už to bývá, ze začátku turnaje se většinou nedodržovala. Až po urgenci a vyjasnění si daných pravidel, začala být pravidla dodržována. Boje ve skupinách byly neúprosné, tempo až strhující (nedalo se to srovnat s florbalovými pondělky). Na všech hráčích bylo vidět, že chtějí turnaj vyhrát. Ale jak známo, vyhrát může jen jeden. Vítězství ve skupině si zajistili Mikulicovi, kteří se ve finále utkali s Horákovými. Finále bylo vyvrcholením všech bojů. Vítěz skupiny dával v zápase znát svoji sílu a ze začátku zápasu dominoval. Ale postupem času mu docházely síly, toho využili Horákovi a ve strhujícím konci zápasu přehráli soupeře a zvítězili těsným rozdílem 8:7. I zápas o třetí místo byl vyrovnaný, ale více štěstí měli Herůfkovi, kteří zvítězili nad Svrčkovými 6:5. Nejlepším střelcem turnaje byl Michal Herůfek s devíti brankami.

Po turnaji jsme se všichni sešli v místním hostinci, kde jsme netrpělivě čekali na tiskovou konferenci. Kouč hokejové reprezentace Růžička měl oznámit sestavu pro olympiádu ve Vancouveru. Než ji ovšem vyřkl (nebylo v ní žádné překvapení), vítěz turnaje svým soupeřům poručil pár panáků a několik piv, ač tomu mělo být podle pravidel naopak. Po oznámení hokejové sestavy a po několika kolech piv zůstalo v místním hostinci do setmění pouze pár jedinců (autor článku s nejmenovaným bořetickým fotbalistou, mít po ruce přestupní lístky, měli bychom na jaro celkem slušnou posilu). Ale nevádí, budeme si muset v jarní fotbalové části poradit sami.

Co se týká florbalového turnaje, akce se po všech stránkách

M. Herůfek, 7.1.2010

Výsledky ve skupině:

<u>Hor – Svr</u>	<u>7:2</u>
<u>Mik – Her</u>	<u>7:2</u>
<u>Hor – Mik</u>	<u>5:11</u>
<u>Her – Svr</u>	<u>6:5</u>
<u>Hor – Her</u>	<u>9:4</u>
<u>Mik – Svr</u>	<u>2:4</u>

Pořadí ve skupině:

<u>1. Mikulicovi</u>	<u>20:11</u>
6 b.	
<u>2. Horákovi</u>	<u>21:17</u>
6 b.	
<u>3. Svrčkovi</u>	<u>11:15</u>
4 b.	
<u>4. Herůfkovi</u>	<u>12:21</u>
2 b.	

Finále:

Mik – Hor 7:8

o 3.místo:

Her – Svr 6:5

Když přijde čas mandelinky

Na letošní rok 2010 připadá zajímavé 60-leté výročí. Šedesát roků není až tak vzdálená doba pro ty starší, ale pro mladé vrbečáky je to dávná minulost. Ve škole nám vždycky říkali, že historie má lidem posloužit mimo jiné i pro poučení, proto se všichni pro budoucnost poučme z následně popisované události.

Při procházení stránkami vrbecké kroniky, v současnosti uložené v archivu Regionálního muzea v Mikulově, mně zaujal zajímavý zápis. Cituji jeho přesné znění. Na počátku září (rok 1950) byla nalezena mandelinka na poli Fr. Bíze č. p. 27. Ten den byl „hledací den“ na mandelinku, která se už dříve objevila v některých oblastech Čech a Moravy. Zápis v kronice dále sděluje, že podle úřední zprávy k nám mandelinku shazují z letadel Američané, přičemž jejich letadla startují z letišť v Rakousku a Bavorsku. Kronikář dále pokračuje sdělením, že ten den se už lidé vraceli z hledání mandelinky, když Anna Sůkalová č. p. 115 šla přes bramborové pole u Ochozí (majitel Fr. Bíza) a našla hnízdo mandelinky. Možná bude dobré vysvětlit těm později narozeným, o co vlastně šlo.

V období kolem roku 1950, byly místními národními výbory organizovány tak zvané hledací dny. Probíhaly několikrát v průběhu léta v době, kdy byly bramborové porosty, tehdy ještě v majetku soukromých zemědělců, dostatečně vzrostlé. Byla to doba, která se vyznačovala velmi silnými tlaky na soukromé rolníky, s cílem donutit je ke vstupu do vznikajících Jednotných zemědělských družstev. Nátlak byl veden způsobem dost nevybíravým. „Hledacího dne“ se musel zúčastnit z každého domu alespoň jeden člověk. Ze shromážděných lidí se udělaly skupinky s vedoucím v čele. Každá skupinka dostala k prohlídce úsek polí v

katastru obce s úkolem prohlédnout bamborová políčka, jestli tam není mandelinka. Věřte mi, že bylo velmi namáhavé dojit pěšky třeba až na Zadní kopce a tam potom v úmorném vedru procházet řádky všech brambořišť. Nikdy se nic nenašlo a my jsme znali mandelinku bramborovou pouze z propagačních plakátů s výmluvnými hesly o amerických imperialistech s barevnými obrázky jak letadlo se znaky USA sype na naši republiku mandelinku. Tyto propagační obrázky byly dokonce i na krabičkách se zápalkami. Až takto důsledně byly „masírovány mozky lidí. Takže až v tento zmiňovaný zářijový den se našla mandelinka na poli zmíněného rolníka. Pro vysvětlení je to pole u cesty za nynějším fotbalovým hřištěm ve směru na Příhon.

Nález mandelinky způsobil v obci úplný poprask, rodina majitele pozemku byla úřady ostouzena, jakoby měli cholera anebo mor. Chodil jsem tehdy do 4. třídy, když nás spolu s ostatními školáky dovedli naši učitelé za nynější fotbalové hřiště na Měkkýších, jak se tam říká vlastně doposud. Bramborové pole rodiny Bízovy už bylo rozorané a my školáci, jsme byli rozděleni po řádkách. V dřepu, nebo i po kolenách jsme postupovali polem nahoru s úkolem najít mandelinku. Podobně postupovali lidé v protisměru, od Příhona. Ze spodu jsme došli asi do poloviny pole, ale žádný z nás nic nenašel, přestože jsme se my školáci tolik snažili něco najít, čímž bychom se určitě „proslavili“. Až potom později jsme se dozvědě-

li, že na horním konci brambořiště někdo mandelinku našel. Mezi lidmi se tehdy říkalo, jak některý z těch cizích lidí, kterých se tam pohybovalo dostatek volal, že ještě chybí dvě mandelinky. S odstupem času mi došlo, že ti cizí byli z Okresní zemědělské správy a určitě i lidé od „jiných státních orgánů“. Mezi staršími občany Vrbice se při vzpomínce na tuto událost mluvilo jen o 5 nalezených mandelinkách, někteří říkali, že jich bylo 30. Velmi mně zarazilo, když jsem se dočetl v Kronice obce, že bylo nalezeno 1500 brouků, larev a vajíček. V dnešní době, po tolika letech už mají lidé s mandelinkou svoji zkušenost. Teď už víme to, co tehdejší organizátoři nátlakové akce asi nevěděli. Na příklad, jak dokážou larvy okousat bramborovou nať když jsou na bramborách v tak velkém počtu a že takováto poškozená nať je nepřehlédnutelná, proto by byla už dříve zjistitelná. „Hledacích dnů“ bylo v tomto období několik a rolníci si sami svoje porosty prohlíželi, protože jim bylo dost vyhrožováno. Tehdejší organizátoři nátlaku nějak nedomysleli, že vývoj larvy z vajíčka trvá (podle počasí) až 15 dní, larvy po 21 dní ožirají nať a potom zahrané v zemi se po 2 týdnech mění v dospělé mandelinky. (takto je vývoj mandelinky popsán v odbor. literatuře) Brouci mandelinky umí dobře létat a když zápis v kronice tvrdil, že se našly dokonce larvičky, musely by se najít mandelinky i na okolních bramborách. Nějaká mandelinka se našla, jak jsem se později dozvěděl, pouze na poli rodiny Bařinovi, ale o tom není v Kronice ani slovo. Bylo to proto, jak se ukázalo později, že organizátoři nátlaku měli zájem dělat potíže rolníku Fr. Bízovy.

A co zápis v Kronice? Zjistoval jsem si jak to tehdy chodilo a dozvěděl jsem se, že zápisy do Obecní kroniky se někdy musely předkládat a také se i listy trhaly.

Jak událost s mandelinkou pokračovala dál? Nadřazené orgány dostaly rodinu Bízovu tam kam chtěly, to je do velmi svízelné situace. Brambory a tehdy se sadily většinou

polopozdní a pozdní byly zničeny, ale tehdejší režim tvrdě vyžadoval, aby každý zemědělec svoje povinné dodávky splnil. Vznikla také otázka, čím bude postižený zemědělec krmit přes zimu dobytek, protože i dodávky masa se tvrdě vyžadovaly. Nesplnit povinnou dodávku znamenalo mimo jiné postihy například i zákaz domácí zabijačky, což nepříjemně ovlivnilo zásobení rodiny, protože na potravinové lístky neměli zemědělci nárok. Zemědělec třeba nedostal Šatenku na koupi oblečení a botů jen proto, že nedodal na státní dodávku pár kilogramů masa, protože odevzdané prase méně vážilo. Jisté je, že tato akce měla likvidační účel. Nabízí se ale otázka, kdo z místních občanů se propůjčil k tomu, aby přivedl organizátory akce, kteří mandelinku do brambor na horním konci pole vhodily, právě k brambořišti vyhlášeného rolníka. Anebo proč zaútočili právě na rodinu Bízovu? Co se dělo dál, mě vyprávěl dnes už nežijící syn postiženého rolníka. Řešení události s mandelinkami se dostalo až před okresní soud v Hustopečích, protože tehdy příslušná vyhláška sdělovala, že každý je za svoje brambořiště odpovědný.

Soudního procesu se zúčastnila také delegace složená ze zástupců tehdy vzniklého JZD Vrbice. Podle vyprávění zmíněného Fr. Bíze mladšího, žádali zástupci družstva pro rolníka Bízu velmi tvrdý trest. Okresní soud nakonec odsoudil zmíněného rolníka k těžké, až likvidační pokutě. Takové byly poměry na Vrbici v popisované době, až tak byla naše obec rozeštvána a uměle zaseta nenávist mezi lidmi. Dál se píše v kronice, že tehdy v září, po nálezů mandelinky, bylo do obce přivezeno 60 metrů chemického přípravku DDT (Gesarol) a proběhlo ošetření všech bramborových porostů v celém katastru obce.

Zbývá odpovědět na otázku, jak se tehdy vlastně mandelinka do Československa dostala, když ještě ani teď se jí nemůžeme zbavit? Odpověď na tuto otázku jsem zjistil až za mnoho let po roku 1950. V oněch dobách měl tehdejší politický režim značné problémy, kde sehnat nové kvalitní odrůdy brambor, aby bylo co jíst. Vzniklý problém se náš stát rozhodl řešit tak, že nakoupil sadivo kvalitních brambor v USA. Ve Spojených státech už tehdy dělal tento brouk velké problémy, protože ho tam bylo hodně a tak se v sadbovém

materiálu přivezl do ČSR. (v USA začaly problémy s mandelinkou už ve 2. polovině 19. století). Zmíněný chemický přípravek proti mandelince byl vyvinut právě v USA. Tuto skutečnost museli naši obchodní zástupci při zajišťování dodávky vědět, nebylo to žádné tajemství. Tak se dostal brouk amerických imperialistů, jak hlásilo rádio a promlouvaly agitační plakáty, k nám do republiky. Jak vyplývá z popisované události, i toho uměly úřady využít a odnesla to zmíněná rolnická rodina. Tehdejší moci však nedošlo, že přijde doba, kdy jim ani školní děti neuvěří, že se američané trefojí z letadla mandelinkou zrovna na úzké pole rolníka Bíze. Tak to tehdy propagační plakáty vysvětlovaly. Překrouceně zapsané události před šedesáti lety dostatečně výmluvně vypovídají o této době. Vzpomínám si, že už ve škole nám říkali, že „lež má krátké nohy“.

Použití informace:

Kronika obce Vrbice.
Vzpomínky starších občanů.

v únoru 2010, F. Janošek.

Starosti se zdravím u lidí z Vrbice v dobách minulých.

Prvními léčiteli venkovských lidí bývaly ženy – zařikávačky a babky kořenářky, které vypozařovaly blahodárné účinky rostlin – léčivků na lidské zdraví. Určitá hygiena lidského těla, již lze přisoudit příznivý vliv na zdraví lidí se podle starých záznamů respektovala už v dávné minulosti. Například v době středověku se o lidské zdraví starali lazebníci – ranhojiči. V 16. století byly životní poměry v českých zemích natolik dobré, že i obyčejným lidem bylo dopřáno žít poměrně slušným životem. Tehdy se ve městech, ale mnohdy i na vesnicích pro osobní hygienu hojně používaly veřejné lázně. O provozování lázeňství se starali lazebníci – ranhojiči, jejichž činnost byla posuzována jako řemeslo. Také na venkově měli lidé, ať už to byli sedláci nebo prostí nádeníci zvyklost pravidelně používat veřejné lázně. Už v roce 1545 vyhlásil český panovník tak zvaný Čelední řád, kterým bylo nařazeno sobotní snížení pracovní doby, aby se i čelední mohli vykoupat v lázních. Jako příklad lze uvést zápis z roku 1525 o vesnici Loučany na olomoucku, kde se stanovuje v povinnostech lazebníka – ranhojiče, že musí „každý týden lázeň vytopit“, dále se přikazuje „aby hlavy myl a vienká (vína) každému podal i služebné čeledi“. Z těchto starých záznamů je patrné, že lidé už v 16. století měli určité zásady a systém péče o svoje zdraví.

V léčení lidí se vyznali též pastýři, kteří rozuměli dobytku a některé poznatky např. napravování zlomenin kostí, dokázali aplikovat i u lidí. Připomeňme si

nešťastný příběh vrbeckého pastýře Lukáše z r. 1616, jak je zaznamenán v Pamětní knize městečka Čejkovice.

Tehdy se stalo, že prušánecký pastýř Jan Loučný vypověděl při výslechu a „tažení na žebří“, že měl za pomocníka při údajném „provázování kouzel a čar“ právě vrbeckého Lukáše. Lze soudit, že řečmi o kouzlech si pastýři pouze zvyšovali svoji společenskou prestiž, ale tentokrát je to stálo život. Po krutém výslechu byli jako „škůdci na hranici upáleni“.

Další písemná zmínka týkající se léčitelské činnosti v dobách minulých je z roku 1733 z doby vlády rakouského císaře Karla VI. V oněch dobách vlastnili čejkovické panství, tedy i naši Vrbici Jezuité. V Urbáři čejkovického panství jsou vyjmenováni někteří panští řemeslníci a zde se objevuje „baden und chirurg“ (lazebník a ranhojič) jménem Jíra Strobach, který dostával od vrchnosti za svoji ranhojičskou činnost plat 26 zlatých ročně.

Větší pokrok v určité starostlivosti o zdraví poddaných nastal až za vlády císařovny Marie Terezie (vládla od r. 1740 do r. 1780) a jejího syna Josefa II. (zemř. r. 1790). V jejich době vznikaly Kontribuční sýpky a později z výtěžku těchto sýpek Kontribuční fond. Pro zajímavost lze uvést, že sedláci z Vrbice tehdy vozily ukládat svoje obilí nejprve do sýpek na Čejč, později do V. Pavlovic. Finanční přebytky z Kontribučních fondů byly používány na platy pro společné ranhojiče, ale už i pro porodní babky. Ranhojič byl povinen poddaným na panství hodonínsko – pavlovickém (patřila sem od r. 1783 i Vrbice) ve všech případech pomoci. Ranhojič totiž poskytoval pomoc lidem i zvířatům. V písemných

záznamech je uvedeno, že platba ranhojiče a porodních bab byla takto prováděna na našem panství ještě v roce 1850. Pokrok v určité starostlivosti o zdraví poddaných také nastal v roce 1748, kdy byla zřízena nemocnice Milosrdných bratří na Starém Brně, potom špitál a porodnice U sv. Anny v r. 1784. Na venkově to bylo s léčením v té době horší a tak ještě dlouho léčily také kořenářky, bolavé zuby trhaly obvykle venkovští kováři a se zlomeninami většinou pomáhal obecní pastýř. Podle písemných záznamů, měly Vrchnosti přímo nařazeno až z císařského dvora, že musí finančně přispívat na lékaře a porodní báby na venkově. Toto nařízení platilo až do roku 1848, což je rok zrušení roboty. Lékaři měli svoje ordinace spíše ve větších obcích, anebo ve městech, aby se vůbec uživil. Pokud zalistujeme v kronikách sousedních obcí, dozvíme se, kam chodívali „k dochtórovi“ i vrbečáci, pokud měli na lékaře peníze. Tak třeba v roce 1846 sídlil lékař v Čejkovicích. Tohoto lékaře přivezl tehdy do Kobylí sám správce císařských statků, aby ošetřil nešťastnou Maryšku Košuličovu, když ji na statku Ostrůvek zlostil panský poklasný. Maryška stejně těžkou pohanu neunesla a přes pomoc čejkovického lékaře zemřela v horečkách.

V roce 1851 si zřídil v Kobylí svoji ordinaci lékař Václav Sobota. Brzy se musel odstěhovat do Klobouk, protože se v Kobylí nemohl uživit. Zámožnější lidé z našich obcí si v té době vozili lékaře z Vel. Pavlovic. Vrbečtí byli nasměrováni spíše na Čejč, kde od roku 1866 do roku 1899 ordinoval dr. Jiří Hadinger a po jeho smrti dr. Jos. Sovadina. Postupem času se možnost léčby přece jen zlepšovala. Bylo

Kamenické práce

Provádíme kompletní renovaci starých obecních pomníků a křížů ze:

- žuly
- mramoru
- pískovce

Dále nabízíme veškeré kamenické práce

Pavel Mikuš
Meziříčko
679 61 Letovice

mobil: 728 231 914

**e-mail:
kamenik.mp@gmail.com**

to v roce 1884, když Okresní hejtmanství v Hustopečích vytvořilo zdravotní obvody a rozhodlo, že Bořetice, Vrbice, Kobylí a Němčičky budou patřit do zdravotního obvodu Vel. Pavlovice. V této době už bylo běžné, že na venkově působily porodní babky s ročním platem okolo 10 zlatých. Porodní asistentky se podílely určitým způsobem také na zdravotní osvětě v možnostech doby a dokázaly poskytnout i první pomoc při úrazech. Jména těchto porodních asistentek lze bezpečně zjistit z křestních listů, které vystavoval místní farář. Například mám doma rodný list znějící na jméno Anny Varmužové narozené v roce 1861 na Vrbici. V rubrice porodní bába je uvedeno jméno Anna Bierová. Z dalších rodných listů z r. 1869 a 1874 se dozvíme, že tehdy pomáhala rodit děti na Vrbici porod. asistentka Františka Vlčková. Pozdější rodné listy z Vrbice, např. z roku 1900 mají zapsanou jako porodní babku Františku Bubeníčkovou č. 93. (nar. r. 1855, zemř. r. 1918). Fr. Bubeníčková pomáhala rodičkám na Vrbici od roku 1877 do roku 1913. Po ní převzala starost o rodičky v naší obci Marie Mainclová (nar. r. 1888), která v této funkci působila ještě kolem roku 1950. V roce 1900 se stal obvodním lékařem ve Vel. Pavlovicích dr. Bohumil Zapletal, kterého si starší občané určitě pamatují. Po vzniku Spolku dobrovolných hasičů na Vrbici, což bylo v roce 1923, poskytovali základní ošetření při úrazech speciálně školení členové Samaritánské družiny spolku hasičů. V obcích byly zřizovány tak zvané Samaritánské stráže. V čele takovéto stráže byl Samaritánský četař. Podařilo se mi zjistit, že v naší obci to byl od roku 1926 zemědělský dělník Petr Záruba č. 256. Jako členo-

vé jeho družiny byli uvedeni: Fr. Papež - zemědělský dělník, Anna Janošková - rolnická dcera, dále pak Magdalena Papežová a Stanická Anna. Podle nalezených záznamů prodělal Petr Záruba v lednu r. 1926 zvláštní zdravotnické školení v Hustopečích, zakončené úřední zkouškou. Petr Záruba musel být rozhodně pohotový a zdatný zdravotník, jak dosvědčuje skutečná příhoda, kterou mi vyprávěla sousedka. Událost - nehoda se stala v době, když její otec byl ještě mladý a zdatný hospodář. Tehdy otec Kolařík řezal ve stodole „Za humnama“ na motorové pile dřevo. Při řezání byl přítomen a „vydatně radil“, jak řezané dřevo pokládat a držet, strýc Matouš Sůkal. Asi vlivem určité nepozornosti se stalo, že řezané poleno se vzpříčilo a jeho část silně udeřila otce Kolaříka přes bradu. Zraněný hospodář spadl vedle cirkulárky a omdlel. Podle výkladu sousedky to muselo být „zajímavé“ podívání, když strýc Matuš, člověk spíše menší postavy táhl na zádech dlouhého otce Kolaříka ke zdravotníkovi Zárubovi a bylo štěstí, že samaritánský četař bydlel takřka naproti místa úrazu. Potom už přišla na řadu zručnost Petra Záruby. Když zraněného vzkřísil tak zjistil, že má vysazenou spodní čelist, kterou sám dokázal vrátit na svoje místo. Hospodář Kolařík prý vyplivl nějaký ten vyražený zub, zamkl stodolu a šel domů. Dobře provedené ošetření dokazuje, že hasičský samaritán musel mít dobrou zdravotnickou přípravu. Podobnou zdravotnickou pomoc dokázal poskytovat v naší obci také Frant. Fridrich č. 293 (bydlel u Jabloňky), který sloužil za První republiky na vojně u zdravotnické služby.

V dřívějších dobách nebylo snadné jít k lékaři s ledasjakým

poraněním. Nebyly peníze na zaplacení lékaře a případná doprava do ordinace byla též problémem. V krajních případech bývali nemocní odvázeni k ošetření na selském povoze, který byl vystlán dekami, případně peřinami a vůz táhli koně, někdy i kravky. Automobilní sanitní služba byla pro naši oblast zřízena až po velikém vlakovém neštěstí v roce 1953. Zvláště nepříjemným onemocněním bývaly bolesti zubů. Nemyslím tím, že by zuby dříve bolely jinak než v dnešní době, ale potíž byla hlavně vtom, že ještě v poválečných letech bylo velmi málo lékařů - specialistů na zuby. Léčení zubů se obvykle řešilo tak, že se bolavý zub vytrhl. Této činnosti se na Vrbici věnoval rolník strýc Tomáš Cvan č. 125, který mimo to ještě stříhal vlasy. Jakým způsobem si s bolavým zubem poradil, čím zub trhal, se mě nepodařilo vypátrat. Po roce 1930 byla zubní ordinace na Čejči. Léčením zubů se zabývali dentisté, kteří neměli ani střední zdravotnické vzdělání. Původně byli na zubního dentistu něco jako „vyučení“ a ještě kolem roku 1950 byli přesvědčovani, aby si doplnili vzdělání na střed. zdrav. škole. Někteří z nich ošetřovali zuby ještě po roce 1950.

O svojí zkušenosti s bolením zubů mě kdysi vyprávěla tetina Polášková z domu čís. 49. „Ešče dyš sem v mladých rokách (kolem r. 1938) slúžila na čejkovskej färe, vélice mě jednu rozbolel zub“, začala tetka sdělovat svůj výklad události. Jediná možnost jak tehdy potíž řešit byla návštěva zubaře - dentisty na Čejči. Z Čejkovic se tam vypravila samozřejmě pěšky a brzy ordinaci zubaře našla. Vyprávěla mi, že chvilku před dveřmi ordinace sbírala odvahu a zrovna, když chtěla vstoupit dovnitř, dveře ordinace

se prudce otevřely. Od zubaře vyběhla rozcuchaná děvčina a ještě si cestou zapínala knoflíčky u jupky. „Ná tož aj takovej je to zubař?“, komentovala událost tetina. Prý se tehdy otočila na patě a hajdy zpátky na Čejkovice. Cestou ji zub přestal bolet. Potom se dozvěděla od lidí, že čejčský zubař obzvláště rád spravuje zuby mladým děvčatům.

Další zlepšení možnosti péče o zdraví v naší oblasti nastalo v roce 1939 příchodem dr. Emila Hlouška do sousedního Kobylí, který pocházel ze Křtin u Brna. Dnes s odstupem času víme, že svoje pacienty léčil až do roku 1961. Pan doktor Hloušek měl přímo svérázný způsob jednání s pacienty a starší lidé si to určitě pamatují. Už při vstupu pacientky do ordinace volal dobrosrdečně: „tož co Máňo, co ti je?“ Všem mužům zase říkal „synku“. Takto oslovoval pacienty bez rozdílu věku. Profesně byl praktický lékař, ale bylo o něm známo, že přímo rád trhal zuby. Příhoda, kterou mě kdysi vyprávěl

OPRAVA VRBECKÉHO KOSTELA

*„Ten vrbeckej kostel
do daleka svítí, kdo se navracá
dom, od nekád z daleka,
je rád že ho vidí.“*

O vrbeckém kostele sv. Jiljí, který je vidět už z dalekého a širokého okolí, je zmínka snad v každém článku o krásách Vrbice. Není sporu, že je dominantou naší krásné obce. Dokonce se o něm zpívá i při hodové zavádce. Ostatně, celé vrbecké hody v kostele začínají. Kostel ale neslouží jenom věřícím k pravi-

delným mším. Čas od času sem najde cestu téměř každý z nás - vždyť řeknete, kam se vydáte, když chystáte svatbu, křtiny nebo pohřeb? Kromě toho je kostel také kulturním centrem - konají se tu různé koncerty a Vánoční dobu nám ozvláštňují také Živé Betlémy. Všichni cestující po trase Brno-Břeclav se ohlížejí do dále k malé obci, nad kterou se krásný kostelíček vypíná. Ne nadarmo jeho obraz mnozí využívají ke své prezentaci - objevuje se ve znaku několika vrbeckých vinařských firem i Vinařů Vrbice. Kostelem, který dokresluje siluetu obce, se může pyšnit celá Vrbice. Vždy, když se chceme

doktor. Opět zaznělo „sedni si“ a bolavý zub byl mžiku venku. „Synku, tady máš pět kaček, dej si naproti u Kaně ruma a běž dom“. To byly poslední pokyny doktora Hlouška pro strýce Šebestu. Mezi lidmi oblíbený lékař dr. Emil Hloušek skončil svoje působení v Kobylí v roce 1961, kdy odešel do důchodu.

V té době už měli lidé z Vrbice dostatek možností, kde léčit svoje neduhy. Tehdy už měly podniky svoje lékaře a větší závody dokonce i specialisty. Postupně byly otevřeny nemocnice v Hustopečích, Hodoníně a v Břeclavi. Asi takový byl přehled možností pro vrbečáky, jak v dávné minulosti a konečně i nedávno mohli pečovat o svoje zdraví.

Použité informace:

Kroft, Dějiny selského rodu.
Kronika obce Vrbice.
Vyprávění starších občanů z Vrbice.

březen, 2010.
František Janošek.

před návštěvou pochlubit krásami své rodné dědiny, zavedeme ji na Stráž mezi vrbecké sklepy - a ke kostelu.

Vrbecký kostel byl postaven bratrstvem sv. Jiljí v letech 1913 - 1920 v pseudorománském slohu s věží vysokou 36 m. V současné době je však střecha kostela v téměř havarijním stavu. A pokud se na kostel podíváme trochu blíže, opravu by nutně potřebovala také fasáda.

Farníci se snaží už delší dobu nastřádat finanční prostředky na opravu kostela. Jediným příjmem farnosti jsou však sbírky při nedělních mších svatých, a něco málo za nájem z pozemků a antén. Pro Vaši představu napří-

klad v roce 2009 činily celkové příjmy 167 000 Kč. Farnost má ale také vysoké výdaje – jenom platby za energie činily v roce 2009 90 000 Kč (67 tis. Kč plyn, 21 tis. Kč elektřina, 2 tis. Kč voda). Spolu s dalšími výdaji na liturgické potřeby, náradí, kancelářské potřeby, pojištění kostela a fary, daň z nemovitostí, revize elektro a hasících přístrojů a s výdaji na statický posudek na střechu kostela a drobné opravy dosáhly celkové výdaje za rok 2009 částky 164 000 Kč. Je tedy zřejmé, že farníci svými dary financují pouze běžný provoz a údržbu kostela, ale na větší opravy už peníze nestačí.

S ohledem na tuto situaci pojali farníci rok 2010 jako rok příprav a shromáždění finančních prostředků na opravu střechy kostela. Začali farním plesem, který se

opravdu vydařil. Dále zorganizovali jako doprovodný program Májového putování po Modrých horách Den otevřených dveří vrbeckého kostela. Přespolní i domácí mohli při této příležitosti vystoupit na věž a podívat se po okolí, nahlédnout na půdu a sami posoudit stav střechy kostela, ale také shlédnout či zakoupit dílka dětí z vrbecké školy na téma Kostel – dominanta obce nebo se občerstvit na faře. Pokud jste tuto akci nestihli, budete mít znovu příležitost 26. června v odpoledních hodinách, kdy se dveře kostela znovu otevrou během akce Na kole krajem André.

Přes velké úsilí farníků jsou finanční prostředky na opravu kostela stále nedostačující. Proto budou pořádány další podobné akce a pravděpodobně bude uspořádána také sbírka na stře-

chu kostela po celé obci. Opětovně bude požádána o finanční pomoc obec Vrbičice, budou osloveny firmy a instituce v blízkém i vzdáleném okolí. Farníci také doufají, že se podaří získat peníze z dotačních zdrojů.

Vrbecký kostel není jen farníků, patří nám všem, kteří tu bydlíme, kteří tu máme kus svého domova. Patří všem, kdo jsou na něj hrdí a rádi jej ukazují všem známým. Upřímně řečeno, dovedete si někdo představit, že by malebná dědinka na kopci s vypínajícím se kostelem byla právě bez této stavby? Vždyť by to už ani nebyla Vrbičice.

Obracíme se tímto na všechny, kterým není osud vrbeckého kostela lhostejný s prosbou o jakoukoli pomoc. Předem Vám za ni děkujeme.

Farní rada

VRBECKÝ HÁJEK

Vrbecký hájek vlastně tak úplně není náš. Patří do čejkovského katastru, ale svou blízkostí nám tak jaksí patří. Je přirozenou součástí Vrbičice. Okolo něho se rozprostírají naše pole i vinohrady. Polní cestou kolem něj chodili odjakživa lidé z Vrbičice do vinohradů V Krátkých, Do Šmúla, na Chrástku a kdysi i na Babí Horu, po níž však už není ani památka.

Cestu, jež vede kolem hájka střeží dřevěný kříž. Chodívalo se k němu na procesí, bývaly tu bohoslužby pod širým nebem za úrodu, proti kroupám a jiným přírodním nebezpečím, jež ohrožovaly naše hospodáře.

Kus dál směrem na Čejkovicce, je při cestě svatý obrázek přibitý na stromě. O tom mís-

tě se tradovalo mnoho strašidelných historek a každý se u něj pokřižoval a rychle pokračoval v cestě. V noci se tomu místu spíš lidé vyhýbali.

Hned na kraji Hájka byl a je dodnes plácek pro dětské hry. Krajem hájka, jen pár metrů od cesty vedl pod stromy měkký chodíček. Šlo se po něm jak po koberci a byl po celý rok lemovaný voňavými bylinami.

Chodíčkem se „proměňovali“ mladé páry, lidé sem chodili v neděli na procházky, ve všední den si tudy zpříjemnili cestu z pole, unavení a uvaření od slunka. Hned je tu ovanul chládek lesních stromů – habrů, dubů i břízek.

Jen jak slezl zjara sníh, chodívali jsme tam co děti na fialky, sasanky i barevné zvonky

Plicníku lékařského, z nichž jsme vysávali sladký nektar. V létě tu voněly konvalinky a zralé voňavé lesní jahody „trávnice“.

To jsme si doma vzali plechový hrníček a den co den chodili sbírat.

Od brzkého rána se les hemžil i houbaři. Rostla totiž v hájku spousta hub. Hned zkraje, na stráni pod břízkami a habry, rostly kozáky, za hlubokou cestou, jež vedla prostředkem hájka se nacházely hříby a máselňáky i žlutá kuřátka.

Ráda jsem na houby chodila s maminkou. Musela jsem si ale ráno pořádně přivstat a už po čtvrté hodině jsme vyrazily.

Maminka mě naučila houby poznávat, ale některé z nich, třeba holubinky či bedle, bych

si sama sbírat netroufla. Doma jsme potom houby jedli v různých úpravách. Dymstované- tj. podušené na cibulce a zalité rozkvedlanými vejci, vařili jsme houbovou polévku i sladkokyselou omáčku se smetanou. Mňam! Maminka

ji uměla uvařit!

V hájku jsme sbírali i bylinky do čaje : Plicník lékařský, Mařinku vonnou, jahodové listí a další.

Dělalo se tam i dřevo na zimu. Hajný Fiala nám poznačil stromy a klestí, jež si můžeme

pořezat a na zimu uschovat na topení.

Na podzim, jak ze stromů opadalo suché listí, shrabalo se a sbíralo do „měchů“. Doma se s ním stlalo dobytku, pokud bylo málo slámy.

V době Dušiček jsme z hájka nosili smrkové větve a šišky na věnce a kytice.

Hájek neosiřel ani v zimě. Ozýval se odtud křik sáňkujících děcek.

Celý rok žil hájek svým životem. Mladí se tam při měsíčku procházeli, chasa z Vrbičice se tam někdy s Čejkovskými i do krve pobíla.

Aby jim dala najevo, že nemají na Vrbičici chodit za děvčaty.

Vrbecký Hájek, kdyby dovedl mluvit, řekl by vám o tom všem mnohem víc...

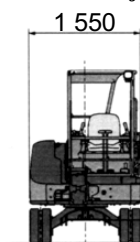
Marie Kachyňová 2000

Než začnete stavět nebo upravovat pozemek, zavolejte – 777 794 440

Naše rypadlo Hitachi Zaxis 27U2 je malé, ale poskytuje mnoho velkých možností jak Vám pomoci.

- výkopy pro vedení a opravy inženýrských sítí, přípojky plynu, kanalizace, vody, elektřiny, šířka lžice 30 a 60 cm...
- úpravy pozemků, terénní úpravy, rypadlo je vybaveno radlicí „svahovka“ 120 cm s náklonem 45°...
- výkopové a zemní práce dle Vašeho požadavku, výkopy a odvoz starých stromů, možnost výkopu podél zdi...
- odklizení sněhu, pronájem kontejnerů a odvoz sutě kontejnerovým vozidlem...
- výkopy pro základy rodinných domů, garáží, bazénů, jímek, septiků...
- demolice objektů a odvoz kontejnerů na skládku...

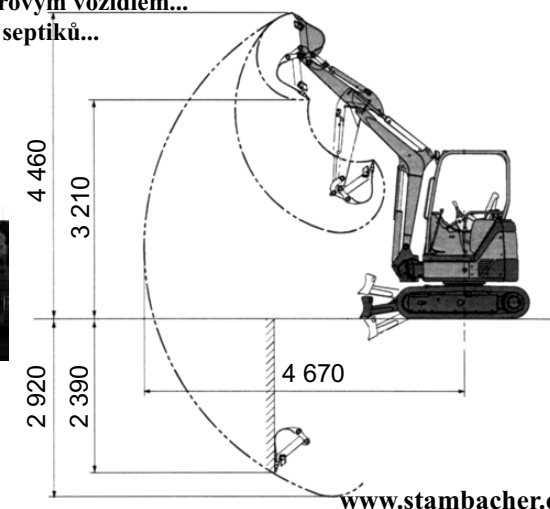

Vše pro vodu, topení a plyn včetně nářadí najdete v naší prodejně.

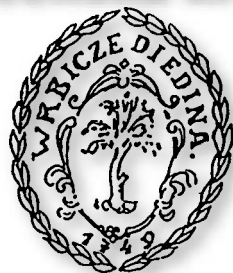
Kontakt:
Štambacher s.r.o.
Za dvorem 5
Velké Pavlovice

Tel: 519 428 518
Mobil: 777 794 440
777 888 856
e-mail: josef@stambacher.cz

www.stambacher.cz

Společenská kronika

K 31.05.2010 žije v obci 1 116 občanů,
z toho: 948 dospělých a 168 dětí.

Narozené děti:

Vyhňáková Terezie, Vrbice 435
Grégrová Ema, Vrbice 406
Ostřížek Ondřej, Vrbice 399
Burian Vojtěch, Vrbice 235
Blahová Barbora, Vrbice 402
Huňar Štěpán, Vrbice 416
Vajbar David, Vrbice 178
Dáňa Jan, Vrbice 173
Mikulicová Anna, Vrbice 400
Příbyl Tomáš, Vrbice 133

Z našeho středu odešli:

Svrčková Anna, Vrbice 172
Machovský Martin, Vrbice 37
Peš František 237
Papežová Jarmila, Vrbice 303
Otáhalová Ludmila, Vrbice 143
Kostiha Petr, Vrbice 29
Mikulica František, Vrbice 70
Mikulicová Veronika, Vrbice 68
Sůkalová Eliška, Vrbice 99

Jubilanti:

80 let

Sychová Jarmila, Vrbice 157
Cichra František, Vrbice 35
Hanáček Karel, Vrbice 142

85 let

Michnová Františka, Vrbice 342
Herzogová Ludmila, Vrbice 252

Upozorňujeme občany, kteří si nepřejí,
aby jejich jubilea byla uveřejněna ve spo-
lečenské kronice zpravodaje, aby tento
svůj požadavek oznámili na obecním
úřadě.

Život

**Život je lučních květin vůně, život
je procházka okolo tůně.
Život je vítr ve stromech, život
je zpěv ptáků na domech.
Život je déšť i slunce jas, život
je ticho i lidský hlas.
Život je radost, bolest i žal, život
je pravda i to, že Ti někdo lhal.
Život je láska, kterou můžeš dát, život je
krásný, nemusíš se bát.**

Neubližuj květinám

Utrheš – li jim lístek – uvadnou.

Podupeš – li je – zahynou.

**Možná že někdy, někde v jiné době opět
rozkvetou ale křivda,
co na nich byla spáchaná v nich zůstane.
Proto neubližuj květinám ani lidem.**

Alena D.

Setkání s andělem

**Věřím tomu, že každý člověk má
svého anděla strážného, ale ne každý
ho dokáže uvidět.**

**Já to štěstí měla a se svým andělem
jsem se setkala.**

**Když jsme se přistěhovali na vesnici,
pomohl mi zvyknout si
na tu velkou změnu,
kterou jsme po 30 letech života v Brně
udělali.**

**Když mě postihla tragická událost
v rodině,**

**Znovu stál při mně a utěšoval mě. Před
časem – po nehodě – to byl zase on,
kdo mi pomáhal se uzdravit.**

**Je mi velkou oporou a nikdy mě
neopustí, když potřebuji pomoci.**

**Můj anděl sice nemá křídla ani svatozář,
má však krásné jméno: Zita.**

Moc děkuji za to, že mi ji Bůh seslal.

Alena D.